

NESMYSL SMYSL MYSL MY

Zamýšlení nad smyslem našeho bytí

Sklepení kostela hradu Rabí, červenec - srpen 2016

Koncepce, fotografie, úvodní text, zpracování:

Miroslav Zámečník

Zamýšlení k tématu:

Jan Konfršt

Hudba:

Petra Dvořáková - violoncello

Anna Nowaková - housle

Alena Pekařová - harfa

Ivana Rea - zpěv, bodhran

Nahrávka a její zpracování:

Jiří Drdák - studio Prodigy Sound

Kolekce obrázků „srdce v dlaních“:

Markéta Labusová

www.obrazkyprodusi.cz

Napadlo Vás někdy se sami sebe otázat: **„Jaký je smysl života?“**

Asi ano. Vzpomínám, je to již tuze dávno, když jsem se jako kluk otázel sám sebe: „Proč existuje svět a co by tady bylo, kdyby tady tohle nebylo?“ a také: „Co vlastně a jak vnímáme a kdo či co v nás toto vše vnímá?“ a následně: „Jaký je smysl života - co je jeho smyslem? Kde jsme se tu vzali a proč tu vlastně jsme? A je Bůh? A ten to ví?“

Odpovědi jsem neznal, leč tušil jsem, že jsou důležité, ba základní a že je někdo musí znát! Ale kdo? Jednou jsem se zeptal táty na otázku, proč existuje svět a jak ho vlastně vidíme, vnímáme. Nevěděl, ale dal mi dobrou radu, abych byl normální, jako třeba támhle Pavel, a žil na zemi a zabýval se něčím rozumnějším. Tak jsem se už víc neptal. Po delší době jsem se otázel mámy, to již opatrněji, co je jejím smyslem života. Pravila mi: „Ty!“ To mne nejen neuspokojilo, ale přímo vyděsilo. Jak svůj smysl může házet na mne? A dodala: „Smysl je v dětech.“ To bylo ještě horší. Uvědomil jsem si, že jestli je smysl v dětech a děti ho mají mít v dětech a ty taky v dětech, tak vlastně stále odkládáme pochopení smyslu života. A jsem-li já smyslem a radostí, pak jsem vlastně takové rukojmí radosti rodičů... Ne, nemůžeme to házet na děti, třeba to pochopit teď a pořádně!

Je to už dávno, co jsem se tak ptal. Od té doby jsem se tak ptával opakovaně, ale jen tiše, sám sebe. A nacházel smysl svého života v činnosti, která mě bavila, v naplněné volnosti, ve chvílích hlubokého sdílení s někým, v síle vztahů hladivých či inspirujících a také v tušeném budoucím poznání. Když jsem onen smysl občas intenzivně procíťoval, tak jsem se neptal...

Leč, přicházely i pochybnosti o smyslu života, o tom, proč jsem se musel narodit a proč tady musím být a proč mám činit i to, co mne nejen nebaví, ale co se mi docela i příčí a proč to je, jak to je ... řada proč bez protože...

A pozvolna jsem chápal víc a více, že svět není neměnný, ale neustále se mění, vše kolem mne se neustále vyvíjí a mění ... a pochopil jsem, že se musím měnit i já a že se nemám trápit tím, co nevím a že mám jít životem a dívat se a naslouchat a být zanořen a mít touhu po poznání ... a jednou to vše určitě pochopím, budu-li mít tu touhu po poznání v srdci mém...

Co bylo pak? Inu, bylo by to dlouhé povídání, přeskočím řadu let a znovu se budu tázat ... leč na co vlastně? Není na co se ptát, otázka se časem vytratila díky řadě odpovědí jiných, které průběžně po léta přicházely...

Otázka zmizela, zůstala jen řada odpovědí bez otázek a radostný pocit prožitého poznání, zanořený do ticha. **Smysl bytí je v MYSLI - ve vědomém žití S MYSLÍ - v poznání našeho propojení prostřednictvím MYSLI.** Leč kdyby mi tohle někdo řekl tenkrát, měl bych asi pocit, že si jen tak hraje se slovy, tenkrát by to byla prázdná odpověď, neboť k pochopení bylo třeba mnoha otázek, mnoha odpovědí, ale zejména mnoha prožitků hlubokých, bez nichž nelze dospět k plnohodnotnému pochopení, k hledanému poznání. Inu - informace pro rozum a jejich prožívání v srdci...

Ano, životem lze jít, aniž bychom potřebovali znát odpověď na smysl života. Není nutné se ptát. Ale jednou každý z nás dospěje do bodu, kdy se sám sebe zeptá, nebo se ho zeptá někdo jiný. Tak jako já svých přátel Ioni, když se náhle vynořil námět pro letošní expozici, tak jako já vás právě nyní tady, když čtete tento text.

Rozeslal jsem poštou 100 osobních dopisů přátelům (záměrně mimo okruh rodiny) s delším povídáním a otázkou: **„*Jaký pociťuješ (hledáš, vnímáš) smysl (svého, našeho) života, co je pro tebe smyslem či cílem Bytí? Prosím, poznač si na papír (třeba na zadní stranu dopisu), co tě hned teď napadlo. Bezprostřední myšlenka, která přijde, je ta nejceněnější. Pak můžeš ještě poznačit druhou, i tu myšlenku další, či napsat, co tě jiného napadá. A můžeš napsat cokoliv, tedy i nic.*“**

Sešla se spousta odpovědí, občas i omluva, abych odpověď neočekával. Odpověděli skoro všichni! Odpovědi krátké, dlouhé i tuze dlouhé (třeba šestnáctistránkový rukou psaný dopis) a všechny pozoruhodné. A někdy bylo i připojeno poděkování za otázku, díky níž přišla při psaní řada poznání. Většinu z odpovědí tady najdete (ty dlouhé jsem musel upravit) a některé vás třeba osloví, inspirují, nasměrují, pohladí, či potěší...

A protože je nejkrásnější, když se můžeme obohacovat a inspirovat vzájemně, čekají na vás bílé listy papíru či kniha s dosud bílými listy pro vás, aby i vaše odpovědi mohly potěšit další příchozí a později se sešly sepsané na webových stránkách k výstavě: **www.obrazkyproduci.cz**.

Je hezké uvědomit si a vyslovit svoji odpověď, formulovat svůj „smysl“. Je krásné ji pak svým životem naplňovat, ho tak skutečně prožívat...

Mirek Zámečník, Rabí, červen 2016

Existovala snad někdy v minulosti generace, jejíž příslušníci by si neříkali – žijeme v převratné době? Myslím, že odpověď na tuto otázku je jednoduchá a do značné míry i jednoznačná. A stejně tak mám za to, že v tomto ohledu se od svých předchůdců ničím nelišíme. Jen kulisy světa kolem nás se mění; v dnešní době přece jen možná rychleji než v dobách předchozích. Co ale zůstává a zůstane, dokud tu budeme my, myslící bytosti, je naše hledání. Snaha okolnímu světu porozumět a hlavně – svojí přítomnosti v něm.

Před tím, než jsem začal psát tyto řádky, jsem si pozorně přečetl všechny příspěvky, s nimiž máte možnost seznámit se i vy. Do jisté míry i zvědav, co mají společného. Zda, případně jaký, je společný jmenovatel našeho hledání. Těch z nás, které dění kolem nás nenechává lhostejnými. A mohu jen s potěšením zkonstatovat, že jsem se nemýlil, že se mé představy naplnily. Společného máme opravdu hodně. Napovídá tomu i četnost slov, výstižně charakterizující témata, jež jsou vlastní všem, kdož jsou přesvědčeni, že jejich přítomnost v místě a čase podléhá zákonitostem inkarnačního principu života, na němž je vystavěna sama duchovní podstata inteligentního života.

V mysli člověka přesvědčeného, že jeho život musí mít hlubší smysl než jen uspokojení základních potřeb a povinnost zachování druhu, není místo pro náhodu. Je proto přirozené, že se nemůže vyhnout úvahám, jež slova jako Láska, Bůh, Pravda či Spravedlnost vystihují téměř ilustrativně. Snaha porozumět jim v plné šíři souvislostí i hloubce jejich významu je proto pochopitelná. Jen tak je pak můžeme smysluplně začlenit do našich životů, žít je plnohodnotně a prozářit jimi tak všední dny.

Hledáním smyslu života se provázíme život za životem. Sbíráme životní zkušenosti a postupně docházíme k poznání, jak se chovat nejen ke svým bližním, ale především k sobě. S jakými vlastnostmi je dobré se rozloučit a kterým naopak dát ve svém životě přednost. Jak důležité je naslouchat svým pocitům, volání duše i jak životně důležité je zachovat chladnou hlavu i ve vypjatých situacích. Jak neupřednostňovat ani volání srdce, ale ani hlas rozumu. Jak smysluplné je prahnout po vyváženosti. Rovnováze vlastností, jimiž se provázíme na Cestě do náruče moudrosti.

Že hledání smyslu života je nikdy nekončící poutí, je známou pravdou. Ale ať je pozadí našeho osobního rozhodnutí vydat se na ni jakékoli; ať bylo vyvoláno pocitem tíhy ze života, či byla-li jím jen čistá radost z poznávání jako takového, hledejme vždy především to, co by nám všem mělo být společné. Uvědomění skutečnosti, že byt směřujeme k čemusi, co považujeme za na výsost posvátné a při jeho popisu používáme odpovídající vznešená slova, je náš cíl velmi prostý a týká se bezprostředně naší současnosti. A ta mnohdy příliš vznešená není. A snad právě proto by naše úsilí mělo být prvoplánově zaměřeno na jeho kultivaci; abychom se tak každý jeden z nás mohl právem považovat za součást celku, který si vytkl společný cíl: nejenom již dosaženou moudrost lidstva chovat jako oko v hlavě, ale aktivně se podílet i na jejím umocňování.

Tajemství života nebo vůle Stvořitele?

Jsem zamyšlený.
Proč jsem zde?
Moje poslání?
Cíl mé existence?

V šustění listí břízy
slyším
Hlas Vesmíru
Echo Stvořitele

Narostla jsem krásliti okolí přírody
občerstvovati vzduch
dátí chládek, stín
PRO TEBE!

A TY?

Dumám, přemýšlím a opět to Echo

A TY?...

Peter Jelinek, CANADA

(do 60 let farář, nyní již 34 let v aktivním důchodu)
(list byl napsán takto hezky česky, byť z Čech odešel napořád před 77 lety, čeština z roku 1939)
(letos mi Peter pravil do telefonu: „Mysl mám jako v pětadvaceti, ale tělu je přes devadesát“)

* * *

Jaký pociťuješ smysl svého života a co je pro tebe smyslem či cílem Bytí?

BÝT	(spokojený)
ŽÍT	(v krásné zemi)
BOŘIT	(staré věty)
TVOŘIT	(nové světy)
VIDĚT	(kolem nebe)
SDÍLET	(sami sebe)
INSPIROVAT	(druhé k změně)
PEČOVAT	(o nové sémě)
PROBUDIT	(zas Ducha v sobě)
PROJEVIT JEJ	(v této době)

A cíl Bytí? Ať v našem žití svítí, svítí...

Jedině spojíme-li svoje síly,
dostaneme se zdárně k cíli...

Radka Svobodová
(léčitelka duší)

Smyslem mého života je dotýkat se a milovat...
Miluji dotýkání se teplé, popraskané kůry stromů i ohlazených oblázků...
Miluji dotýkání se kamenů i hebké lidské kůže...

Miluji dotýkání se trávy a pohlazení něžných květů...
Miluji dotyk větru a oblékání se do slunečních paprsků...
Miluji dotek země i jiskřivé obejmutí vodou...

Miluji dotýkání se lidských srdcí a otevírání toho svého.
Miluji doteky Boha, když mohu s někým sdílet.
Miluji pohlazení očí i dlaní.

Miluji, když cítím, že nemiluji já, ale ON.
Že miluje skrze mé oči, mé dlaně, i mé srdce...
Miluji, když pro Lásku samotnou zapomenu, že miluji...

Smyslem mého života je být tím, kým skutečně jsem.
Poznat své převleky, role, strachy i touhy
a alespoň na chvíli je odložit a zůstat „nahá“.

Úplně nahá před sebou, před světem i před Bohem.
Obrátit své nitro naruby, zevnitř ven...

Cítit, že jsem milována právě TEĎ a tak, jak jsem a v duchu si říkat: „Nezapomeň“.

Smyslem mého života je uvědomovat si,
že právě napsané řádky PRÁVĚ TEĎ prožívám...

Lenka

Smyslem či cílem Bytí je milovat.

Pak ještě milovat.

Jo a taky milovat ... vše a všechny.

Když přistoupím k dítěti, bezpodmínečně ho miluji,
dokážu vždy komunikovat laskavě.

Když dokážu milovat konvičku od čaje,
dokážu skrze ni předávat světlo.

Když miluji své neřesti, časem sami odezní.
Když miluji přírodu, jsem součástí.

Když miluji sebe, miluji ostatní, protože právě v nich a skrze mě přicházejí obrazy
mých nedostatků, které jsou spojeny právě s nedostatečnou láskou k sobě,
strachy, lítosti, nesebeúcta, vztek...

Když miluji sebe, vibruji energií lásky a není nic, než láska...

Misha

* * *

**Tak abys to věděl,
smysl mého života vidím či cítím jako život sám.**

**Žití a prožívání
nic míň v tom pro mě není k mání.**

Aspoň zatím - teď v tuto chvíli.

Jana
(Indiánka)

* * *

**V mém životě jsou nejdůležitější vztahy,
hudba (což je taky vztah),
poznání
a spánek, který božské spočinutí a intuici skýtá.**

Markétka
(Markéta Labusová, obrázky se srdcem v dlaních)

Jaký vnímám smysl života?

**Poznati to skutečné Já
a rozplynout se v něm
a plně tak již být,
s láskou a v lásce žít.**

**Tedy poznati Boha v sobě
a Jemu vše dát.**

**Poznati Boha = sebe sama.
A tak jen být. Podle Něho být.**

**S Bohem
v Bohu.**

A tak tedy přání:

Kéž je můj oheň silný a vytrvalý a spálí všechny pochybnosti,
kéž je má důvěra živou vodou,
kéž hoříme láskou
pro Lásku
pro Boha
.
.
.

Tak nějak to silně pociťuji, vidím...

Dalo by se to možná i trošičku rozvést,
ale raději spíše o tom všem mlčím,
jelikož málo mám ještě skutečně zažité.

Milada

* * *

Se smyslem života a cílem Bytí je to těžké, stále ho hledám,
ale zde jsou první věci, co mě k tomu napadly:

... Smíření ...

Nebránit přirozenému proudění energie (vesmírné) a její přeměně (tvoření).

... Zbavit se pochybností ...

Pomněnky u cesty
asi mi nepoví
zda jsem tady navíc
anebo tu chybím.

Veru

Smysl života z mého pohledu?

**Smyslem života je prožívat jej a tvořit z něj.
Být ve vděčnosti a být spojeni se všemi a vším,
neb jsme jejich součástí a oni naši.
Žít v pravdě sami sebe...**

*Alena Pekařová
(harfenistka)*

* * *

**Pochopila jsem,
že mám rozdávat radost,
vytvářet podmínky pro krásné zážitky,
posilovat míruplné myšlenky a být oporou lidskosti.**

*Anna Nowaková
(houslistka)*

* * *

Smysl života?

42

*Petra Dvořáková
(violoncellistka)*

* * *

**Dovoluji si prožít život tak, abych mohla být, kým jsem.
Raduji se z toho, že mám dar svobodné vůle a mohu se rozhodovat, kým budu.
S vděčností přijímám vše, co mi život přináší, protože vím, že i ten největší osobní pád
a ta největší překážka jsou jen výzvou v mém životním příběhu.
Vím, že ten příběh si píšu sama a sama se také rozhoduji,
co se v něm bude dít a kdo v něm bude hrát roli.
Děkuji sama sobě a mým blízkým, že jsme tam, kde jsme
a pokud sejdeme příliš daleko od cesty,
jsme tu jeden pro druhého.**

*Ivana Rea
(zpěv, bodhran)*

Píši po otevření dopisu to, co mi bezprostředně přišlo na mysl:

Inu, stárnu... Stárnu?

Může být člověk filosofem od narození, nebo potřebuje vyžrát?

**Šel jsem po Václaváku (minulý týden),
těšil jsem se ze všeho (... nádech ...), ze všech,
...jedno kde prožité chvíle...**

**Že jdu, dýchám,
nepotřebuji hůl, abych se o ni musel opírat,
že mi bylo dopřáno se dožít tohoto uvědomění...**

**Nával čiré radosti z bytí;
radosti, kterou se nemusím snažit popsat a přitom vím, co vše obsahuje.**

Poděkování, že jsem si vědom DARU ŽIVOTA.

**Jak se to říká?
Že člověk ona křídla, jež dávají životu skutečný smysl, že je má?
Jen o nich neví?**

**Křídla, dávající životu rozměr, v němž není prostor pro potíže?
Pro situaci(e), jež nemá(ají) řešení?**

Jak volně, krásně, plně mi v těch chvílích bylo a že přitom snad již vím, jak život žít.

Nával čisté radosti, ničím nekalené a nikým nezkalitelné.

Stárnu?

**Jsem již dost starý, abych opravdu viděl, jak je život krásný,
ve všech radostech i se vší bolestí, bez níž by radost nebyla radostí?**

Jak krásně mi v těch chvílích bylo bez ohledu na hluk a ruch okolí; a vlastně furt.

Miluji život.

**S láskou Jan
(Jan Konfršt)**

*** * ***

**Život je krásný
i když je šedý,
na tom však záleží,
jak kdo naň hledí.**

Poznamenala si paní Míla Tomášová v roce 1942...

*Ahoj Mirku,
děkuji za milé psaní a pozvání na Rabí, moc rádi se hudebně s Petrem opět připojíme.
Pokaždé to bylo příjemné inspirující setkání.*

**Na tvou otázku, jestli znám smysl svého života, či jak ho vnímám,
mi přišla bezprostřední odpověď jako pocit - obraz.
Když si tu otázku položím, objeví se tichý prázdný prostor,
kde mizí všechny otázky a myšlenky,
kde zmizí i touha po čemkoli pátrat.**

Jako druhá odpověď mi přišlo, že smyslem života je pro mě život v harmonii a lásce.

Osobně jsem o smyslu svého života nikdy moc nepřemýšlel. Vždycky tu nějaký byl a je, jen se mění a zraje jeho význam věkem i pestrými zkušenostmi. Podstatnou roli v něm hraje možnost tvoření a s tím spojený pocit naplnění.

Smyslem života je podle mého názoru i jeho vědomé prožívání.

A cílem Bytí? Těžko říct. Možná se na to nejlíp odpoví mlčením. Trochu mi to připomíná koán. Třeba je ale cílem Bytí naplnění všech forem, skrytých potenciálů, úplné vyčerpání všech možností a pak návrat do stavu ne-bytí. Pokud tedy připustíme, že Bytí má začátek a konec, tak by se stalo ne-bytí jednou z jeho dalších možností. No a pak bude-li třeba, znovu se to rozjede dokola, poháněno tou všudypřítomnou důvěrně známou a zároveň tajemnou silou, která to tu všechno řídí a tvoří.

Třeba to ale všechno je i není současně jako spojená nádoba, bez začátku a konce. Kdo ví?

Honza Kotulán
(výtvarník a hudebník)

* * *

Co mě napadlo jako první po přečtení tvého dopisu:

**když pučí se pupen
a soptí se sopka
když kvetou se květy
a chrlí se voda
když světlo se svítí
a tmí se tma
když jaro přijde
a nebo jen hra**

Z první sbírky, kterou jsem si vydal v roce 2003 - Slova a snítka jehličí v potoce.

Anebo ještě tato:

**náhle se objeví
a pomalu rozplyne
kruh co při dešti
plave po hladině**

Petr Korbelář
(výtvarník a hudebník)

Po celoživotním hledání Nejvyššího jsem zjistil, že jsem člověk bez duchovního nadání.

Přestalo mě zajímat transcendentno, uvolnil jsem v mysli místo, které tam obsadila metafyzika.

**Existuje-li absolutní poznání či poznání Absolutního a nepodmíněného bytí, tuším,
že leží někde na dosah v konkrétním světě, úplně jednoduché jako oči dětí nebo motýl.**

V tomto intenzivním prožitku přítomné chvíle nyní vidím smysl své existence
a o tom, co objevím, se snažím vydat svědectví.

Roman Darmošlap Szpuk
(básník, spisovatel, pozorovatel mraků a nejen to)

* * *

Co mi bezprostředně po přečtení Tvého dopisu přišlo na mysl?

**Myslím si, že smyslem života je zachování života,
poznávání, harmonie, rozdávání krásy.**

Alespoň já jsem vždy chtěl a snažil jsem se jak v životě, tak i ve fotografii krásu rozdávat ostatním.

Když dnes odepisuji na Tvůj dopis a přemýšlím o položených otázkách,
tak bych s Tebou raději povídal, než psal...

Michal Tůma
(fotograf, vydavatel, výtvarník)

* * *

*Netušíš, jak velkou posilou je mi speciálnost tvé konkrétní životní cesty; její prostá existence.
Víc netřeba... Takže mé myšlenky:*

Prosté krásno hóóódně jednoduché - síla je v náboji.

V mikrokosmu (úsměv, prst na hmatníku...) je makrokosmos (modré nebe, hvězdy).

**V ženách houslistkách jsou spojenkyně, tvar houslí je tvarem ženy,
oblé boky jsou příslibem dalšího pokolení,
pokolení hledajícího,
pokolení nalézajícího.**

**Nade vším zní tón života,
je to "CIS"
něžné, silné, vibrující, tvořivé...**

Bude to krásné! A už je! Vždyť minulost a budoucnost neexistuje, je jen přítomnost.

Honza Škrdlík
(violoncellista)

Zapisuji bezprostřední:

**Pomáhat i rozdávat se lidem.
Sebepoznání, díky sebepoznávání.
Rozpoznání svého talentu - daru od Stvořitele,
jeho následné rozvíjení vlastní pílí
a posléze jeho navracení do systému v o moji pílí navýšené podobě.**

**On - dárce.
Já - obdarovaný.
Následně rovnocenná spolupráce na společném díle.
Já, jako jeho prodloužená ruka,
rovnocenná spolupráce na společném bohubilém díle - záměru.**

Na druhé straně ti to přepisuji, abys to přečetl.

František
(*František Hák - „Blahodárné masáže“*)

* * *

Hned první, co mi přišlo na mysl ... bez oprav a úprav:

Vždy jsem si šla za svým cílem. Měla několik snů, které se mi podařilo vyplnit.
V okamžiku, kdy jsem dosáhla „svého vysněného“, jsem přišla na to, že to není „to pravé“
a očekávajíc naplnění přišlo stádium, kdy mě cíl nebavil, ba dokonce nudil či otravoval.
A to se mi stalo hned několikrát. Tak nastal čas na filosofické zamyšlení.

„Kam vlastně směřuji?!“
Nebylo mým cílem stát na konci a přemýšlet: „Kam dál?“ „a jak?“ „s kým“ a „proč?“

Za posledních pár let jsem velmi přehodnotila spoustu věcí ve svém životě.
Ne, že bych před tím nebyla spokojená. To vůbec ne!
Ale dnes řeším otázky, o kterých jsem dříve ani neuvažovala, natož se nad nimi pozastavovala.

Snažím se být lepším člověkem.

Čím víc se o to pokouším, tím větší mám pocit, že se mi to někdy nedaří.
Je mi jedno, co si o mě lidé myslí. Já sama vím, co jsem udělala správně a co ne.
Vím, že ne vždy mohu být na své činy pyšná.
Pokud však bude těchto negativních věcí stále méně, bude to další krok vpřed.

A co bych od života chtěla?

Nechám se překvapit. Vím dnes však jedno.
Bohatý je pouze ten, kdo má dost a já už dávno své dost mám.
A rozhodně to není nic z toho, co by se dalo koupit.
A smyslem mého života je si „své“ bohatství udržet.

Kateřina Chovančíková

*Díky za dopis a krásnou fotku s koníkem.
Odpověď na Tvoji otázku „Co je pro mne smyslem bytí?“ mne napadla bezprostředně a s přesahem:*

Smyslem mého bytí je smysl bytí.

Těší mne vytvořit nebo vypěstovat něco užitečného. Letos se nám moc podařily cukety, dýně a rajčata. Je to hlavně díky fůře koňského hnoje, který nám věnovala koňařka Líba z Lipové. Hotový máme kurník a králíkárnou, vyčistili jsme potok a starou studnu.

Rádi bychom získali malé poličko, když se zadaří, tak i kozu a oslíka. Lucka touží po starém traktoru, já bych ale na nic, co pohání benzín, nespolehal. Ještě do podzimu máme v plánu porazit asi stoletý rozeklaný dub kousek od chalupy. Loni do něj uhořel blesk, právě když se pod ním schovávalo stádo býků. Dva to nepřežili. Mělo by z něj být topení na celou zimu. Pokud mi zbude trochu času, rád bych napsal další knížku.

Z Lipové do Lipky. Srdečně. Honza

Jan Hnízdil
(lékař a autor mnoha publikací)

* * *

*Bohužel neumím vyjadřovat své myšlenky tak, jak bych si přála. Ale zkusím to.
Je to vlastně celkem jednoduché, a o to víc složitě.*

Mám zdravou bezva rodinu, máme tři malé děti a tak na prvním místě smyslu mého života je určitě zdraví a spokojenost naší celé rodiny - to **aby naše děti vyrůstaly v lásce**, co nejdéle jim vydržely jejich krásné dětské sny (kéž by je mohli mít i dospělí) a zářivá radostná očička, která umí přinášet radost a potěšení ostatním. Chci jim dát vše, aby mohly vystudovat a v životě pak dělat to, co je bude naplňovat.

Nu a protože štěstí rodiny nefunguje bez toho, aniž by byli ostatní lidé kolem nás šťastní, tak bych si přála, aby si lidé uměli navzájem darovat alespoň úsměv, který nikoho nic nestojí a umí dělat zázraky (na rozdíl od mračen, které stojí spoustu energie), aby uměli druhého pohladit, když to bude potřeba nebo i jen tak.

A toto pociťuji jako další smysl mého života, **umět pomoci lidem**. Třeba alespoň tím úsměvem, podáním ruky, když na to člověk jinak nestačí.

Pracuji v lékárně, malé, na vesnici, vidím spoustu nemocných, nešťastných lidí. Nosím si je i sebou domů, přemýšlím o nich a velice často mi připadá, že problémy a „nemoci“ lidí pramení vlastně z jejich duše. Duše, která je nemocná, unavená z neustálého shonu, starostí, z nedostatku radosti, klidu, vůně přírody ... času ro sebe sama (většina maminek). A proto lidé říkají: Lékaři neví, nic nezjistili a přitom je mi stále špatně, mám bolesti ... nehledali pravou příčinu.

A proto jsem se ještě vrhla na studium fototerapie, komplexního pohledu na člověka, pomoci lidem bylinkami, protože ty dovedou takové obtíže léčit a naše těla už jsou chemií zanesena. S láskou míchám čajové směsi, pěstuji a sbírám léčivé rostliny a děti mi v tom pomáhají.

Nevím, jestli je mé psaní srozumitelné, ale tak mi šly myšlenky ... to si jistě nějak přebereš.

Děkuji Ti moc za možnost si v klidu sednout a uspořádat si své myšlenky.

Mášena
(PharmDr. Máša Skalická)

**Smyslem života
je pro mne poznávání
SMYSLU ŽIVOTA.**

Vývoj od nevidoucího k vidoucímu, nevědomého k vědomému, nemilujícího k milujícímu.

**Smyslem života je žít v souladu s jeho smyslem
a až přijde čas, dobře umřít.**

Eva
(PhDr. Eva Labusová)

* * *

Smysl a cíl Bytí?

**Setkání v „Boží náruči“
a za sebou zástup lidí, kteří šli se mnou,
oni ovlivněni mojí Láskou
a já ovlivněna Láskou jejich.**

Ten směr je vzestupný, ale je na něm mnoho překážek...

Už dlouho se modlím „Otče náš“ bez větičky „který jsi na nebesích“,
vím, že posílat Pána na nebesa není správné.

On je tady s námi...

Pro každého zvlášť a přitom pro nás všechny.

Marta
(MUDr. Marta Nováková)
(Vybráno z tuze dlouhého krásného dopisu.)

* * *

Dle přání píši ihned po otevření dopisu.
Otázka je vznešená, moje odpověď na ni bude ale velmi prostá,
tak jako prostý život venkovské doktorky.

**Tedy - být prospěšní celému širému okolí, radovat se ze života
a brát vše pokud to jde s humorem** - přiznám se, že v mých 86 letech je to čím dál obtížnější.
Ale častokrát v mém životě mne v mých nejistotách vždy povzbudilo pročítání ve spisech Alberta
Schweitzera, zejména v jeho Nauce úcty k životu. Některé jeho myšlenky jsou v mé paměti trvalé.
A na vaši otázku mne napadá tato:

„Nikdo z nás neví, co způsobuje a co lidem dává.
Je nám to skryto a má to skryto zůstat.
Někdy z toho smíme trochu zahlédnout, abychom neztratili odvahu.
Působení síly je ve všech ohledech tajuplné.“

Eva Marková
(lékařka)

Tvůj dopísek jsem otevřela chvíli poté, co jsem si domů přivezla kazašská vnoučata. Veliká radost.
Na nádraží se na mě vrhli (radostí) a už cestou se těšili, jak budeme společně péct buchty.

**Takže teď vnímám smysl svého života v pokračování.
Vychovat děti, co chtějí mít děti a co budou vychovávat své děti tak, aby také chtěli děti.
A tak dál...**

Děti odjely, buchty jsou snědeny, ale stejně mě žádné moudro nenapadá...

Jsem poměrně přízemní, mám radost z obyčejných věcí. Čím jsem starší, tím obyčejnější věci mi způsobují radost - svítí sluníčko, kvete kytky, potkala jsme známého, povedla se fotografie, žiju, přečetla jsme něco pěkného...

Mám pocit, že více prospěju druhým, když upeču zmíněný pekáč buchet, než když budu hluboce hloubat nad filosofií života, i když ani to nezavrhuji.

**Jak se vidím? Co je ideál?
Houpací křeslo v krajině s krásným výhledem, vane větřík, zpívají ptáci,
v jedné ruce dobrou knihu, ve druhé hrnek s čajem,
(kdybych měla třetí ruku, tak by v ní byly třeba jahody se šlehačkou
nebo cosi jiného dobrého) a okolo všichni, co je mám ráda.**

**No ale to jsem zapomněla na mého oblíbeného koníčka.
Takže se ještě vidím na nějaké akci či uprostřed města s fotografickou bedýnkou v ruce.
To je také radost. Maličko adrenalinu do života patří.**

Míro, máš krásný poetický nápad, ale nevím, jak si se mnou poradíš.
A neztracuj přízemní kamarádku ☺ ...

Eva

* * *

Posílám Ti pozdrav,
mám tě ráda a vážím si tvé přízně,
ale víš, že nejsem zrovna na psaní a složité úvahy.

Užívám si, cítím, raduji se ze života...

A teď jdu upéct koláč, to mi jde líp.

Ahoj

Iveta

Smyslem života je:

ROZKVĚST

**Naplno projevít své božství v lidské podobě.
Vědomě spojit své lidství a božství, učinit svátek z každého okamžiku života,
vědomě prožít, že jsme Neoddělitelnou Jednotou...**

**Přestat neustále kamsi spěchat.
Přestat hledat „venku“.
Uvolnit se.**

**Zastavit se pro to, co přináší přítomný okamžik.
Poznat, že Nebe je již zde, vždy bylo a bude...**

Michal Čagánek
(spisovatel, písničkář, básník)

* * *

Smysl je podezřelé slovo - jako smyšlenka, což je lež.

Život nelže.

**Nespočtem způsobů mi sděluje jedinou pravdu:
„Jsi živá. Nezapomínej na to, prosím.“**

Pavla

* * *

**Mysl
Smyslů
Smysl
Ne - smyslů**

Josef Hrdlička
(výtvarník)

* * *

**Život vždycky stál, stojí a bude stát za to, aby ho člověk dožil.
Ono se s ním popravdě ani nic víc dělat nedá.**

Pravil Jan Werich před léty...

Po přečtení otázky mne jako první napadlo slovo Láska.
Smyslem Bytí je pro mne její prožívání, pochopení.
Smyslem života může být blízkost, přibližování k druhému člověku, tiché plynutí.
Mé vyznání ve verších, jak pociťuji smysl života:

**Dotýkání
srdcem
pohledem
slovem
dlaní**

**Doteky
něhy
spojující
břehy**

A přidávám, co připlulo:

**Cesta vedoucí v nás a skrze nás.
Hledání čisté tůňky v hlubokém lese.
Duhový most od srdce k srdci. Najít svůj příběh.
Tiché a bosé krok za krokem a cítit, jak se vše pod chodidly mění.
Cítit proud Života, cítit především cítit, a prožívat.**

**Uchopit tady
a teď
s Láskou obejmout
svět**

Jasně nebe plné hvězd dýchá dálkou, hloubkou, nekonečností prostoru a objímá Tě široce.
Život může dávat smysl i ve chvíli, když se za mrazivé zimní noci dívám na jasné nebe plné hvězd
a svítí měsíc. Když se v jejich záři třpytí sníh. Když v mrazivém zimním ránu paprsky hřejivého
slunce roztančí duhová světýlka zasněžené pláně...

Hanka Altmanová

* * *

Odpověď s malovaným obrázkem a malovaným písmem - prolínající se písmena pod sebou. Přepisují:

**Bytí
Vědomé Bytí
Prožívání
Radost
Vědomá radost
Tvoření
Radost z Tvoření
Třeba i Tvoření Netvoření
Očista
Radost
Vědomé Bytí
Radost
Krása
Bytí**

M.
(Markéta Dvořáková)

Já nevím, co je smysl našeho bytí tady.
Během svého života jsem prošla různými stádí a různými pocity, že už vím - a pak přišla další vlna
a já čím dál víc vím, že možná nikdy nebudu vědět ... že náš život je velké nádherné mystérium,
kterému se mohu jen otvírat a být ten, **který je**, ale ne ten, **který ví**.
Mohu se leccos domnívat.

**Možná jsme těmi bódhisattvy,
kteří si vzali za své pomáhat, jak je to jen v jejich silách, trpícím bytostem...**

**Nebo je smyslem života ho prožít, prožít naplno, otevřít se mu, zažít různá dobrodružství,
zajít do extrémů, zkoušet, co je to být člověk, jaké jsou jeho možnosti a přitom se radovat,
že ve mně si užívám nejen já, ale to jediné Vědomí...**

**Nebo být víc v sobě, jak to dělají třeba mniši nebo meditující, a prožívat ta dobrodružství
uvnitř, pozorovat a zjišťovat, co jsem, co je moje mysl, co moje emoce, vidět a poznávat
ve vlastním mikrokosmu celý makrokosmos.**

**Možná je smyslem života se učit, učit zacházet se svými stíny, které jsme si přinesli anebo
získali během výchovy a života, klopýtat, „pinožit se“, padat a znovu vstát a jít dál, aby
až budu umírat, jsem své pole co nejvíc vyčistila.**

**A také využít ty dary, které každý z nás dostal, poznat svou jedinečnost a hrát na tu stranu,
na kterou mohu hrát jen já.**

A tak se otvírám životu takovému, jaký právě v tomto okamžiku je a co mi přináší. A čím jsem
starší, tím mi připadá vše to, co mi nabízí, zajímavější a pozoruhodnější. Asi ze všeho toho, co
jsem tu vyjmenovala, si беру vždy kousek – dívám se, jaké vzorce a proměny se odehrávají uvnitř,
prožívám dobrodružství ve světě, stojí-li o to, pomáhám druhým
a přitom se raduji a oceňuji vzácnost života.

Ludmila Chrašťanská

* * *

Smysl života?

Mám pocit, že přes všechny záhady světa, života, tajemství mysli a hlubších souvislostí věcí,
nejsem nyní schopna skutečný smysl nahlédnout.
Proto si myslím, že najít skutečnou odpověď smyslu existence
může být na této rovině mého vědomí příliš brzy.

**Ale vím, čím je pro mě smysluplný život naplnit
a to je zvědavé sebezkoumání, pozorování a prožívání věcí,
poznávání souvislostí a být v neustálém vědomí toho,
že vše co se děje, je nějak zajímavé a důležité,
i když se to třeba někdy (obzvláště v bolesti) nezdá.
A nejsmysluplnější mi přijde pokoušet se toto vše naplnit láskou,
k sobě i okolí a úctou k živému, s neustálým vědomím,
že i jednotlivec je toho smysluplného celku nedílnou součástí
a skrze sebe tedy ten smysl i vytváří.**

Bára Bálková
(fotografka, malířka, výtvarnice)

**Jsem stvořitelka svého smyslu života.
Smysl nehledám, ale nacházím v radosti, lásce, tvoření
a dalších tisících miniaturních variacích svého prožívání
a objevování nových zákoutí svého vědomí.**

Jana Ehre
(fotografka, malířka)

PS:

Objevování nových zákoutí svého vědomí - moc mi tam nejde
slovo "svého", bez něj by to bylo lepší.
Ale ono to je v podstatě jedno, jestli mé nebo společné nebo jaké,
protože to je prostě
JEDNO.

* * *

Milý kamaráde Mirku,
mně na rozdíl od Tebe té energie moc nezbývá
a společnost už mi převážně dělá jen moje fenečka Mačinka.

**Ale nestěžuji si, vlastně už jsem dospěl do životní fáze,
kdy jsem se, obdobně jako Buddha, oprostil od trýzně vášní a dosáhl tak Nirvány.
A to je vlastně i formulace mého současného bytí,
k níž jsi mě vyzval.**

Jára Novotný
(fotograf)

* * *

Smysl života?

**Objevit včas dary,
které jsme dostali od sudiček,**

**žít život prospěšný celku,
ale neztratit sama sebe,**

**mít odvahu učit se
a taky dělat chyby**

**a hlavně umět se radovat
z krásy a tajemství světa!**

Marie Brožová
(Galerie Pastelka)

Odpovídám trochu později na Tvůj dopis, hlídám holky a hlava se mi točí kolem toho, jak nespálit cibuli a najít rychle tu stavebnici, kterou holky chtějí a aby se jim nic nestalo atd. Nevím proto, jestli jsem nyní vůbec povoláná na tak vysoké myšlenky a z téhož důvodu jestli vůbec se mám či mohu k tomuto projektu připojit. To nechám Tobě na zvážení, jako osobě, ke které se všechno sbíhá a muži nadanému hodnotící erudicí.

Co se témata týká, dlouho si myslím, že člověku, stejně jako živočichům, rostlinám a všemu živému je (i bude) pravý smysl (cíl) života věčně utajen, neboť je tajemným zázrakem.

Zkusila bych na téma **Život** namalovat **obrázek** na skle,
nevím sice ještě jak, a jestli se povede...

Mášena
(*Máša Valtrová*)
(*výtvarnice*)

* * *

Včera v noci jsme se vrátili z dlouhé dovolené a ráno jsem v poště našla dopis od Vás.
Jak jste pokládal otázku o smyslu života a cíli bytí, první, co mne napadlo, bylo:

Život sám, bytí samo.

Všechno ostatní je náplň.

K tomu mi přišly dva konkrétní obrazy.

První byla vzpomínka na velmi silné prožití božské jiskry přítomnosti.
Starší dcerka byla tehdy maličká, asi rok a půl letá, s mladší jsem byla těhotná. Manžel byl pracovně pryč, byla jsem sama doma (bydleli jsme tehdy na evangelické faře v Jičíně). Dcerka se v noci pozvracela do postýlky. Umyla jsem ji, převlékla, převlékla jí postýlku a dala jí spát. A jak jsem tak prala v ruce pozvracené povlečení a chytala ty zvratky do rukou, aby neucpaly odtok, měla jsem silný vjem božské chvíle přítomnosti, že toto je smysl, toto je správně, tato služba - doslova i hrabání se ve zvratcích. Mojí holčičce se udělalo dobře, že to ze sebe dostala, krásná úleva, a já to teď uklízím. A veškeré posuzování je nicotné. Nedovedu to moc popsat slovy, byl to zkrátka silný vjem přítomné chvíle v jedinečném rozměru, propojení všech úrovní.

Druhý obraz je teď úplně čerstvý. Z poněkud adrenalinového rodinného 17tídenního cestování autem a se stanem (a s už velkými slečnami) do Pyrenejí si nejvíce budu pamatovat nádhernou oblast arabské pevnosti a středověkého městečka Alquézar. Středomořské klima a vůně, mandloně a olivovníky, hluboké kaňony s řekou, skály s hnízdícími orly, červená barva skal, obrovské plochy krajiny, k horizontu táhnoucí se do dáli, minimální osídlení. Klid a ticho při osamělé procházce.

Klid a ticho v nádherné přírodě je pro mne esencí života
a absolutním lékem na všechny pochybnosti a nudyh těla i duše.

Tereza Dubinová

Tvé psaní mne náramně potěšilo (jako vždy) a zároveň zasáhlo nepřípravenou (jako vždy).
Čekalo ve schránce, když jsem se vracela s Eliškou z nákupu ... konečně ... čtu, čtu:
„Jaký pociťuješ smysl života, co je pro Tebe smyslem či cílem Bytí?“
A chceš vědět, co mne napadlo první? ELIŠKA!

Smyslem mého života je Eliška...

Samotnou mne to překvapilo a možná i trochu vyděsilo,
protože to by mě normálně nenapadlo.
Ale momentálně to tak je.

Moc mě to s ní baví, jak objevuje svět, jaké má myšlenky (jak prosté jsou)
a naopak mě u toho dost často napadne, jak to máme my „dospěláci“ složité.

Moc se snažím žít TADY a TEĎ, ale ne vždy se mi to daří.

**Jsem na světě moc ráda, jsem šťastná, spokojená,
se všemi lidmi kolem mě a se všemi strážnými anděly ... nikdy nejsem sama.**

Jsem šťastná.

Martina Šotková

* * *

Sedím u vašeho krásného dopisu a přemýšlím, jak odpovědět.
Zřejmě stručně.

Smysl Života:

**vylepšování,
zdokonalování,
sebepoznávání,
pečování.**

Hodně štěstí.

MUDr. Pavel Nývlt, N.D.

* * *

Cílem bytí je získat novou zkušenost, neustále se vyvíjet a učit se.

Filip Šuster

*Vaše korespondence, ať mailová, či písemná, mne vždy příjemně pohladí.
Je z ní cítit láska k lidem i všemu stvořenému.
Přeji Vám zdárný průběh celé výstavy, a přestože si myslím, že svůj příspěvek, ke kterému mne
vybízíte, nedokáži ke své spokojenosti plně formulovat, přesto nějaký názor přikládám.
Nechávám pak zcela na Vás, zda se jej případně rozhodnete použít či nikoliv.*

**Smysl svého života pocítuji v otevření se zkušenostem,
které pro mne byly Univerzem za spolupráce vlastní duše připraveny.
Jsem rád, že podmnožinou těchto zkušeností se staly i knihy,
především esoterické, které pomáhají odhalovat různé souvislosti,
a těší mne, že se tímto způsobem dostávají dále k srdcím mnoha hledajících.
Děkuji za tuto příležitost.**

**Smysl veškerého bytí pak spatřuji ve vývoji k celkové harmonii a pocitu sounáležitosti
se vším, přičemž velmi vnímám omezenost svého vlastního poznání.**

*Nevím, zda je to něco v tom smyslu, jak jste si představoval.
Pokud ne, mohu se zamyslet ještě znovu.*

Mějte se moc hezky.

Jan Jelínek
knihkupectví Hledající

* * *

**Bytí na tomto světě je možné v radosti a lásce jen, když se odosobníme
a uvědomíme si jednotu a spojení se vším.
Pak můžeme žít spokojeně s tím, co máme,
být vděční za rodinu, za to co máme
a nechtít nic jiného, protože zjistíme,
že vše, co jsme kdy mohli mít, už máme.**

Občas zažiju vhléd takovéto krásy, ale zatím jsou to pro mě více slova.
Díky ovšem za ty vhledy, protože mě to nutí se usilovně vracet do svého středu,
do opravdového Já, kde je klid a blaženost a naprosté bezpečí.

Miluji ten stav, kdy se karma na okamžik vypne, a já neřeším žádný problém a přenechávám
Vesmíru jeho plnou kompetenci k vedení mého života.
To se pak nestačím divit, co vše je možné...

A tak nejsem hledačem toho, co už je, ale neustále dávám pozornost tam,
kde jediné to má smysl. Do sebe samé.
Ale je to někdy dřina.

Vendula Kociánová

Jaký pociťuji smysl bytí?

Napadlo mě: **Být šťastná.**

Dále přišla myšlenka: **LÁSKA.**

Další postřehy:

**Přeji si být naplněná svým životem a tuto radost šířit do světa.
Společně s ostatními vzájemně radost sdílet.
Navzájem se obdarovávat, inspirovat, spolupracovat.
Pak bude svět rájem.**

Hana Beránková

* * *

Pokúsím sa zareagovať na tvoju nevšednú prosbu:

Zmyslom života je pre mňa život sám o sebe.

**Zmyslom života je pre mňa dať život mojim deťom a byť ich sprievodcom a pomocníkom
pokiaľ to budú potrebovať a budú o to stáť.**

**Zmyslom života je pre mňa myslieť na blízkych
a vedome si nachádzať na nich čas.**

**Zmyslom života je pre mňa využívať naplno svoj potenciál,
ktorý nám bol daný pre radosť a prospech svetu.**

O všetkých týchto bodoch sa dá podľa mňa špekulovať
a tribliť jednotlivé slová do dokonalosti...

Ja som ti napísala, čo ma aktuálne napadá, čo sa snažím žiť,
aj keď mi to vždy nejde...

S úctou Zuzana
(*MUDr. Zuzana Piťoňáková, Slovensko*)

* * *

Odpověď neořezanou tužkou na obálku dopisu - napsáno ihned po přečtení:

**Naděje s touhou
předat se dál
jak to jde nejlíp.**

Naděje, naděje, naděje...

Jak jsou ty rybníky, jak jsme tam šli - Láska, Víra, Naděje...

Jana Hronová

Hned píšu:

BÝT DOBRÝM ČLOVĚKEM.

Laskavým, rovným odvážným...
Člověkem slušným...
Tím, který se raduje...
Který ve všem vidí BOHA ... navzdory sem tam i obtížnostem všelijakým...
Přestat se bát (zbytečně) ... umenšovat strach z představ nejrůznějších...
Přijmout věci tak jak jsou - přijímat...

Být zodpovědná vůči sobě i vůči druhým...
Být otevřená, jemná, naslouchající a trpělivá k druhým i k sobě,
současně schopna oznámit klidně i svá případná NE.
Odkládat emoce, vymazat - zkreslují zhoubnou paměť minulosti...
Dovolit si pohled zpět k pravdě.

Více a více žít v TEĎ, TEĎ a TEĎ.

Dávat druhým upřímně najevo, jak mně jsou drazí ... milovaní ... a vedle toho
umět ponechat VOLNOST, SVOBODU DUCHA ... jim i sobě.
Být rovná, čistá, skromná, pracovitá, tvořivá...

(Pochopitelně ... zatím NE TRVALE na toto VŠE KRÁSNÉ dosáhnu,
ale objevuje se mi to často jako prioritní má osnova v této existenci
a tak ji naplňuji, jak umím.)

((Ráda bych na toto téma i něco „namalovala“ ... třeba se skrze obraz ještě více pochopím.))

Marti

* * *

Úplně první a chvilku jediné, co mě napadlo po přečtení tvé otázky, bylo: „**Děti.**“
A jinak nic.

Asi jsem byl otázkou taky trochu zaskočený.

Pak mě napadlo – **zanechat nějakou stopu.**

Ale to není smysl, nanejvýš to může být snažení se.

A jako poslední se mi začaly honit hlavou myšlenky, že vlastně nejsem úplně přesvědčený
o smyslu života. **Život prostě je.** Ať si myslíme, co chceme, prostě je. Stejně, jako je Země
a Měsíc a Slunce a celá sluneční soustava a galaxie a ... atd.

Jsme tu, máme tu výsadu být a uvědomovat si to,
ale jinak nic vyššího bych za tím nehledal.

Jirka Dinda
(fotograf, tiskař)

Co je smyslem mého života?

Ježíš!

Iva

* * *

Má první myšlenka jako odpověď na Tvoji otázku byla:

„Uvědomění si toho KDO JSEM, kdo doopravdy jsem...“

Na druhou část Tvé otázky o smyslu bytí odpověď:

„Život sám...“

**Každodenní žití v tomto uvědomění ... naplňování každého dne poděkováním,
že žiju DAR ŽIVOTA, ve kterém si mohu toto vše uvědomovat...**

Děkuji.

Mirka Bernasová

* * *

Smysl mého života je:

Poznat PRAVDU a BOHA.

Neustále JI/HO - BOHA - PÁNA JEŽÍŠE KRISTA čím dál tím více hledat, poznávat a oživovat -
snažit se projevit tak jedinečný aspekt PÁNA JEŽÍŠE KRISTA - BOHA skrze vlastní Individuální
Život - Jeho aspekt - část - střípek - Jáství a To Žít.

„Dovyvinout“ osobnost („zbytkovým prožitím“ a pochopením)
a zbytkové kvality ega více zkoumat z pozice nadhledu a vnímané Pravdy,
po zkušenostních prožitcích nižšího rázu transformovat duši Poznáním Pravdy
a tak dát nový průchod pravému neosobnímu Já, aspektu Ducha,
které (Jáství - duchovní aspekt bytí) se snažit Žít co nejvíce.

Hana Kupková

* * *

Můj pocitový příspěvek, nahození tématu:

Světlo může poznat samo sebe jedině díky svému stínu.

Je to citát z channelingem psané knihy Thovt - projekt lidstvo.

MUDr. Tomáš Lebenhart

Smyslem mého života jsou lidé okolo mne.

Všechno mé snažení se upíná k tomu, aby byli spokojení, cítili se dobře, měli se rádi, spolupracovali vzájemně, aby jim spolu bylo dobře!

Pokud tomu tak není, trápím se.

Pokud tomu tak je a já vím nebo tuším, že jsem přispěla malým dílem, jsem spokojená a odměněná jejich úsměvy.

Spokojené dušičky totiž vyzařují něco, co já potřebuji k životu.
Bez toho doslova hynu, jak zapomenutá kytka v květináči;
a je jedno, jestli to jsou lidé v rodině, v práci, pacient ve výtahu,
nebo lidé ve frontě v obchodu.

Smyslem mého života jsou lidé okolo mne - mám ráda život,
svět, ve kterém je mi dáno žít.
(Vždyť jsem si ho vybrala.)

Jana S.

* * *

Tak tady je to jen tak, co přišlo první:

**Jít se svojí duší za ruku životem, se vším, co život přináší.
Probudit v sobě Boha, být s ním ve spojení každým okamžikem.
Naučit se milovat, používat mozek a umět logicky analyzovat situace.
Umět soucítit a být vděčný, umět poděkovat za každé nadechnutí.**

Je toho spoustu, co člověk má v sobě.

Je fajn si o tom povídat se stejně naladěným přítelem,
jedna myšlenka posouvá druhou.

Jana Jungwirthová

* * *

Píši rychlou odpověď mne právě spontánně napadlou:

**Učit se poznat blahodárnou informaci z Vědomí a odlišit ji, následovat
a tím žít pokoru.**

Trochu to rozvedu: Člověk prochází během svého života mnoha proměnami.
Každá touha po proměně byla kdysi tím momentálním cílem, smyslem života.
Po jeho dosažení (úplném, či částečném, jak síly dovolují) nenastává prázdnota,
ale nový cíl.

Blíže a blíže k Vědomí.

Dodatek:

*Počítej, prosím, s tím, že názory se liší, terminologie bývá jiná
a tím i možnost pochopení.*

Martin Dosoudil

Milý příteli, moc hezká myšlenka.

Jaký pociťuji smysl svého života?

**Najít cestu k Bohu, k celku a k pokoře.
Také zažít na vlastní kůži cosi karmického, to, co jsem provedla druhým.**
(Ale zdá se, že už toho mnoho není, neboť žiji v hezkém vztahu
a rodiny našich dětí vcelku fungují.)

**Pochopit, jak fungují Boží zákonitosti, a vím, že kdo hledá, nachází.
A tak hledám. A nacházím.**

**Krásné zákonitosti.
Kdyby je znal každý, hned by byl na Zemi mír,
planeta by se zklidnila a začala uzdravovat.**

Jenže my, obyvatelé Země, jsme vývojově různorodí.
Tělo a jeho biochemické hodnoty máme sice stejné,
ale naše duše jsou velmi rozdílné.
Co by jeden neudělal, druhý bez skrupulí provede.
Ale už se tím netrápím. Tam, kde jsem, dělám to, co zvládnu.
Protože vše začíná u myšlenky. U pocitu.

**Každý jsme tvůrcem vlastní reality.
Bud' jsme obklopeni krásou přírody a dobrými přáteli, nebo s někým bojujeme.
Snažím se být součástí toho prvního.**

Hezké šumavské léto přeji

Helena a Karel Pejšovi

* * *

Jsem pevně přesvědčen o tom, že smyslem bytí je bytí samo.

Tedy jinak vyjádřeno, již cesta je zároveň i cílem.

**S rostoucí duchovní zralostí se stává toto čím dále zřejmější
a člověk si začíná uvědomovat co ono "bytí" vlastně znamená.**

Tuto PRAVDU má ale, myslím, jen malý smysl verbálně šířit.
Považuji za daleko efektivnější žít takovým způsobem, aby člověk byl svému okolí živoucím
příkladem toho, jak by to mělo být.

To byla i moje hlavní motivace vstoupit aktivně do komunální politiky a určité duchovní principy se
pokusit aplikovat v praxi. Jsem si jistý, že osobní angažovanost a aktivní zájem o věci veřejné je
vhodným způsobem, jak pomoci kultivovat naši společnost.

Že je to daleko, daleko složitější, než jsem si vůbec byl schopen představit,
je na velice dlouhé povídání...

Jirka Čížek

Díky za přivání!!
(Text už neupravuji, neanalyzuji, jen přepisuji.)

Jaký pociťuješ smysl (svého) života, co je pro Tebe smyslem či cílem Bytí?

Smyslem života je být lepším člověkem.

**V něčem se vracet sám k sobě a v něčem se rozvíjet,
jak chce Zdroj (Bůh, Vesmír).**

Jsou volby, které nejsou na nás, ale Vesmír, Bůh, nás vede, kam chce On.

**Smyslem života je proto podle mě umět co nejlépe poslouchat tento hlas,
být tam, kde máme být, dělat, co máme děla a učit se, co se máme naučit.**

**Smyslem je podle mě umět přijímat věci, tak jak jsou,
rozvíjet dary, které nám byly dány, a tím pomáhat ostatním a zářit.
Každý má jiný "plán".**

Jedna moudrá žena mi řekla, že "přicházíme sem, abychom prožili neprožitě."

**A moje osobní vyznání je to, že si přeju, abych mohla milovat z celého srdce
a věděla, že celý vesmír si to přeje, a není to jen další "lekce",
po které musím nedobrovolně odejít,
protože má další "mise" je někde jinde.**

Kačka Vlčková

* * *

Chtěl jsi myšlenku, která napadne hned:

Být užitečný.

Je to vlastně primitivní a nevím, co to je:
možná něco, co bych chtěl a co se mi kolikrát nepodařilo,
ale taky asi možná párkrát podařilo, a nejsem si toho až tak moc vědom.
Ale za ideálních okolností by bylo fajn prožít život tak, že bych si mohl říct:
„Občas jsem byl užitečný“.

Těžko očekávat, že by mi to řekl někdo jiný...
Pak už nebude nic, budou užiteční jiní.

Asi je to trochu sobecké, protože i pocit „být užitečný“
si mohu překlápět z pocitu „uspokojil jsem sám sebe“.

To už neumím zhodnotit.
Takže zůstanu u té sobecky primitivní myšlenky.
Možná jsou i horší.

Tonda
(prof. MUDr. Antonín Jabor)

Chceš bezprostřední odpověď, na otázku, jak pociťuji smysl svého života,
co je pro mne smyslem či cílem Bytí. Napadá mne bezprostředně toto...

Zatímco u slova ŽIVOT jsi ponechal možnost volby mezi velkými a malými písmeny, tak u slova
BYTÍ jsi volbu nedal, jako by velké písmeno slova BYTÍ mělo znamenat,
že BYTÍ je něco výše než ŽIVOT.

Protože takto neumím uvažovat, raději volím odpověď v písmu,
které neurčuje co je výše a co níže.

**NEVÍM, ZDA EXISTUJE NĚJAKÝ SMYSL MÉHO ŽIVOTA MIMO MNE A MYSLÍM, ŽE SPÍŠE
NE. POKUD NĚCO TAKOVÉHO EXISTUJE, PAK TO NEPOCHYBNĚ NEMOHU POZNAT ANI
JÁ A ANI NIKDO Z MÝCH BLÍZKÝCH.**

**JE TĚŽKÉ S TÍM ŽÍT,
JE TĚŽŠÍ ŽÍT S VĚDOMÍM ŽITÍ BEZ VYŠŠÍHO SMYSLU,
NEŽ V KRÁSNÉ ILUZI VÍRY V NĚCO TAKOVÉHO.**

**MOHU TAK PŘEMÝŠLET JEN O TOM, JAK SE SVÝM ŽIVOTEM NALOŽIT,
ABY MĚL SMYSL PRO MNE SAMOTNÉHO
A ABYCH SE NEZBLÁZNIL Z TĚ PRÁZDNOTY A NICOTY,
ZE KTERÉ SE NOŘÍME A DO NÍŽ ZASE MIZÍME A V NÍŽ JEDNOU ZMIZÍ VŠE.**

**NEVIDÍM PROTO JINÝ SMYSL PRO SVŮJ ŽIVOT, NEŽ SNAŽIT SE DÁVAT MALOU
KAŽDODENNÍ RADOST A POCIT BEZPEČÍ TĚM,
KTERÉ MÁM RÁD A JSOU KOLEM MNE.**

MALÉ NEPOSTAČUJÍCÍ OBJETÍ A DROBNÝ POCIT BEZPEČÍ V PRÁZDNÉM VESMÍRU A
KRUTÉM SVĚTĚ, VE KTERÉM SE ŘÍTÍME ODNIKUD NIKAM JAK MALÉ NEPATRNÉ JEPICE.

Chtěl jsi bezprostřední odpověď, tak ji máš, jen nevím, zda může být k něčemu tobě,
či někomu dalšímu, jsou to věci velmi subjektivní a subtilní.

Mirek Seiner
(lékař a informatik)

* * *

Tvůj dopis jsem asi nemohl dostat v nevhodnější době.

Já žiju úplně obyčejný život.

Šťastný, že jsem nezůstal na světě sám.

Šťastný, že já, zarytý Pražák, jsem se dokázal rozhodnout a Prahu opustit a teď užívám
spokojeného venkovského, ač nijak klidného života, místo abych v drahém pražském bytě seděl
doma a nadával na chudobu. Šťastný, že skoro každý podzim snáším s příkré stráně koše s jablky,
jenže už mne to rok od roku víc zmáhá a loni toho bylo tolik, že většina musela do palírny a ještě
dost zbylo na stromech kosům. Šťastný, že i dnes si musím odepřít alkohol, protože večer povezu
svou divu na zkoušku, pro změnu na sérii zájezdových představení. Šťastný, že v této nemilované
a pošmourné zimě mám kolem oken ještě víc sýkorek než jindy.

Šťastný, že ještě zvládnou připravit na zimu dostatek dříví.

Suma sumárum, mám dost starostí o obyčejné bytí.

Třeba Tě po přečtení něco napadne, ale spíš se obávám,
že jsem se Tvé mystice docela vymknul...

Jan Anděl
(fotograf)

Ani jsem nemohla dočíst dopis a už jsem čmárala na druhou stranu obálky,
řinula se ze mne spontánní odpověď pod tlakem a brečela jsem u toho jako želva.
Dnes jsem to ještě musela přepsat...

Smysl života je život sám.

Poznávání...
Ochutnávání...
Prožívání...

... jaké to je být dítětem a spadnout do louže...
... jak chutná buchta s mákem...
... jak bolí ztráta ... a jak hřeje teplá ruka přítele...

... a postupné chápání, že to celé není nic jiného,
než klikatá cesta vedoucí k Lásce,
a k objetí s Bohem,
s celým vesmírem,
a ke splynutí s Ním.

Život je velké dobrodružství!
Divoká jízda, ale i zákruty a tišiny.
Všechno musíš ochutnat, aby ses stal skutečným člověkem.
A všechno musíš pochopit, aby ses stal moudrým člověkem.
A všechno musíš začít milovat, abys mohl skutečně pocítit, co je to Být, Žít.

Lenka Jelínková
(učitelka - *malých i velkých*)

* * *

Když jsme dostala Tvůj dopis s otázkou, co je smyslem života,
má bezprostřední odpověď zněla: „Já nevím.“

Je to vize, za kterou jdeme? Ta se může změnit.
Je to uplatnění svého potenciálu, vloh a nadání?
A co předivo vztahů k ostatním?
Ty jsou prý nejdůležitější při konečném bilancování.

V poslední době mě zaujala myšlenka „Co stojí v cestě, k ní patří“ - pak by to byl život sám.

Je to téma, které se mi vrací už delší dobu, Tvůj dopis je znova vynesl na povrch a zvýraznil.
V této době se mění věci v mém životě i v životech lidí kolem mne.
Učím se přijímat změny, které život přináší, bez reptání
a reagovat na ně poctivě, dle svého nejlepšího vědomí a svědomí.
Všímat si těch světlejších stránek, vždy se dá za něco poděkovat.
Věřím, že vše, co se děje, svůj smysl má, ať tomu rozumím nebo ne.
Vidím samozřejmě i to, že spoustu věcí jsem mohla udělat jinak a lépe.

Zatím hledám a kompasem mi je můj dobrý pocit, za ním jdu.

A co se týče ostatních? Nabídnout ze sebe to nejlepší, pravdivé, čemu věřím,
ale nechat na nich, čím se budou řídit, respektovat jejich prostor a svobodnou volbu.

Nedokázala jsem napsat stručnou a výstižnou definici, která by se hodila na Rabí,
tak to píšu alespoň Tobě...

Dáša Daňková

*Děkuji za tvůj dopis - už když jsem uviděla obálku s písmem a stylem adresy, kterou znám od Tebe, zaradovala jsem se, že to bude jistě nějaká zpráva srdíčko i dušičku potěšující.
A byla. Nemohu zapomenout na ten moment, kdy jsem před pár lety (řekla bych nic netušíc) vstoupila do toho kostelního prostoru pod hradem Rabí a na mne shlížely tvoje fotky plné nádherné šumavské přírody, vystupovaly z kamene vytažené chytře zvolenými paprsky světla a do toho zněl aramejský otčenáš.
Ani nevíš, jak hluboce a krásně jsi v tu chvíli mou duši pohladil.
Anebo možná tušíš, protože jsem Ti to napsala a snažila se slovy sdělit nesdělitelné.
Tak tedy teď sedám, abych odpověděla na Tvou otázku.
Chceš reakci první, ne příliš promyšlenou.
Tedy ano, pokusím se.*

**Co je smyslem života? Já začnu tím, že jsem došla už před lety k závěru, že život smysl má.
Že není jen nahodilým jevem, ani jakousi hříčkou uprostřed velikého univerza.**

Ne, já věřím a bytostně cítím, že je tu řád, záměr a cíl v celém tom univerzu a možná bych měla napsat ve všech světech, nejen v tom našem. Je pravda, že neumím vždy ten řád vidět, ale tuším jeho existenci za vším projeveným.
Právě v přírodě se vyjevuje nejsnadněji, neboť příroda nemá onu svobodnou vůli jako člověk, kterou by se z tohoto řádu vymaňovala a narušovala jej.
Snad proto mne tak obcerstňuje, snad proto v ní nacházím klid
a moje mysl se zklidňuje natolik, abych ten řád mohla tušit jasněji.

Je tu jistý řád a myslím, že cílem lidského života by mělo být ten řád najít.
Nalézt ho, uvědomit si, že cíl toho všeho není jen moje přežití, splnění mých přání, či mé štěstíčko, ale cosi vyššího, jednotlivce přesahujícího, něco, co - jsem-li v souladu s tímto řádem - mi může dát i to štěstí a pocit naplněnosti, sounáležitosti s ostatními, pocit, že je ve mně (a tím i v každém jednotlivci) jakýsi maličký kousíček nesmrtelnosti a toho, co nás přesahuje. Říkejme tomu bůh, skutečná podstata, átman, právě Já nebo jakkoliv chceme - to jen naše mysl se snaží spoutat jménem něco, co ji přesahuje a je tedy pro ni neuchopitelné.

Ten řád tu je, to vše, co je kolem nás, má smysl a jde určitým směrem. To vše má určitou úroveň vědomí (ve filozofickém smyslu tohoto slova). A na mně, na nás lidech, je, abychom svoje vědomí, svoji úroveň vědomí nastavili tak, aby se srovnala s tímto vědomím celkovým, kosmickým, božským (zase jsou to jenom slova, jména).
Pak budeme účastni na tom celkovém řádu, dílu, cíli.

A to je největší radost, přispívat k něčemu, co mne přesahuje, vědět, že moje omezená existence (časem a prostorem) má svůj přesah do věčnosti; vidět, jak se tím svět mění k lepšímu.
Každý to můžeme vidět a realizovat na své úrovni. Někdo tím, že pomáhá jiným, druhý tím, že čistí přírodu, další tím, že čistí svoje nitro meditací či modlitbou.
Ne nadarmo všechny duchovní cesty doporučují nesobeckou činnost pro druhé.
Tady svým životem, naplněním jeho cíle, naplňujeme nebo - skromněji řečeno - pomáháme naplnit i onen řád celku, který nás přesahuje.

Nenapadají mne lepší slova, než slova mé první učitelky jógy, ženy, která mne ovlivnila na celý život. Miládka Bartoňová. Ta ve své básni Za branami říká:

**„Jsme spolutvůrci všeho, semene i plodu.
Jsme vědomí všech smrtí, životů i zrodů.
Jsme slavné zasnuby uprostřed věčných síní, jež slaví věčný čas se stejně věčným nyní.
Jsme bytí, vědomí a blaho forem všech, jsme život vesmíru, jenž nikde nemá břeh.“**

**Žít toto, být si toho vědoma
a realizovat to každým svým činem, slovem i myšlenkou,
to je pro mne cíl mého života.**

S láskou a díky, že jsem byla oslovena

Míla Sávitří

O smyslu bytí:

**Obejmout prostor před sebou,
který zabydlí duše,
ta její část,
která miluje, chrání, prosvětluje,
je zázemím
a tvoří.**

**Obejmout,
sepnout ruce
a vše podstatné předat dál...**

Věra Ludíková
(*spisovatelka*)

* * *

Odpovědi na Vaše otázky nejsou snadné, pokud mají být stručné:

Služba

Radost, láska, naděje

**Pomáhat vzá-jemnému porozumění lidí mezi sebou,
společně vytvářet nový svět i mosty do lidských srdcí,
pomáhat k duchovnímu poznání.**

**Miluju svou rodinu, přírodu, klid vesmíru a harmonii.
A to vše v součinnosti a propojení v mém vztahu k Bohu.**

Stručněji to neumím sdělit, bylo by to na velké povídání.

Karel Kříž
(*Česká konference*)

* * *

**Smyslem mého života je žít v osobním vztahu s živým Bohem ve vědomí,
že jsem jeho milovaným dítětem,
a být tady pro druhé,
ukazovat jim na Boží lásku,
ani ne tak slovy, jako svým celým životem.**

**Cílem mého života je pak návrat do Boží náruče,
až jednou překročím hranici smrti.**

Danka
(*PhDr. Dana Jakšičová, členka Kongregace Školských sester de Notre Dame*)

**Nekonečně smyslů bytí je kolem nás žito.
Mohou nám být inspirací.
Naplňujeme svůj smysl vlastní.**

**A
zvolna
poznáváme
smysl jediný
v moudrém
ega prostém
vědomém
bytí,
v našem bytí samém.**

**A
že
někdo
dosud nezná
svůj smysl bytí?
Inu, zatím si ho neodhalil.
Nebo to zatím ani nepotřebuje.
Hlavně
že
je.**

**A někdo se už neptá
a cele to tak žije.**

Smysl bytí je v bytí samotném, bez ohledu na to, zda nám to připadá smysluplné či nesmyslné. Je nám odkrýván (odkrýváme si ho) na cestě našeho poznání - pro srdce prožíváním prostých radostí, pro rozum chápáním propojenosti všeho se vším, ve všem, v nás. Poznávat a tak to žít... A pozvolna a v okouzlení objevovat mysterium jeho přesahu, které je slovy nesdělitelné, úžasné.

**Býti biti ?
Býti v Bytí !**

Smysl = s myslí...

Smysl Bytí - vědomě v Mysli býti.